

מדינת ישראל
המנסח

פרוטוקול מס' 20/ד'

מישיבת ועדת שירותים ציבוריים
שהתקיימה ביום ג', כ"א במזר תשט"ו - 15.3.55
בשעה 0920.

ד"ר א. אלטמן - היו"ר

נוכחיה:

- מ. ארם
- ב. כאבלסון
- י. כפרית
- ד. נצר
- י. ניצני

מר בר-טלע - המנהל הכללי של משרד הסעד

מזמניה:

סיום הדיון בתקציב משרד הסעד.

סדר-הדיון:

- - - - -

היו"ר א. אלטמן:

אני פותח את הישיבה.

נבקש את מר בר-טלע לגבור את תשובותיו לשאלות שהוצגו בפניו בישיבות הקודמות.

ד. נצר: לפני כן הייתי רוצה לשאול את מר בר-טלע שאלה אחת. הופיעה בעתונות הודעה מטעם משרד הסעד שהצטרפות המקומיות הפטיקו את כל העזרה הטובי-חלית טסום שאין לו תקציב. לעומת זאת הודיע משרד האוצר שהכל שולם. אבאנו רוצים לדעת מה פירוש הדבר.

י. כפרית: שתי שאלות: מה בקשר ללבוס אחיד לילדי פושטי עולים לקראת החג.

יש לפני רשימה של כמה שיכוני עולים ומעמדה אחת - חרובית, שטם יש לסדר 99 ילדים. המקומות הם: מגדל העמק, עפולה עילית, שיכון קדימה, גבעת מולגה, רמת ליד על-יד רוהובות, רמת השרון, קרית סמונה שיכון ד'. מספר הילדים מגיע בטווח הכלל ל-250. אין כל הצדקה שבמקומות אלה לא תינתן עזרה, אין שם גני ילדים. מדוע משרד הסעד לעזור למקומות אלה בתמיכה בזמן שיש כסף בשביל זה.

מר בר-טלע: במשרד לשאלה הראשונה. אמנם היתה איזו הודעה, אבל היא לא נמטרה על-ידי איש ממשרד הסעד במזמן רשמי.

היום באה הכחשה מטעם משרד האוצר. לא היתה לי שהות לדבר אתה על כך. אבל את משרד האוצר העביר כל מה שהעביר, אז או ממשרד הסעד מחזיק את כל הכספים בנבקים או שהוא מוציא אותם לדברים אחרים. אינני חולב שממשרד לנהל ויכוח כזה עם האוצר דרך העתונות. קודם כל יש מאבק עקרוני בינינו ובין המשב הכללי בשאלת קלירינג. הוא עומד על כך שנעביר את כל התקצבות לרשויות המקומיות דרך קלירינג. הסכמנו לעשות זאת בשלוש הערים הגדולות, ומה שמיר קבע שבשאר המקומות לא יהיה קלירינג. אם יש כסף לאוצר, מה איכפת לו אם הוא מעביר זאת על ידינו. מלמ מה? הוא רוצה לשלם זאת בחטובות, ואז עבודת הסעד תיהרס כליל אם ינהלו אותה במטענות קלירינג.

ט.י.

החשב מוסר: טיליון לירות נעביר דרך קליירנג, אז יוצא שמוך שמונה ורבע טיליון לירות נשאר רק שבעה ורבע. ועוד הוא מוסר: אם לא שילטנו בעד פברואר, זה איננו איחור, בטחן חודש טרץ יש לי זמן לשלם בעד פברואר. אינני יכול לעבוד בצורה זו. אנחנו היינו רגילים לשלם למנשים ברשימת החודש. אני מוסר בגלוי: אם לנהל מסחק טורטלי כזה, ברור שידו של המוצר על העליונה, אבל אינני חושב שזה הגון לגבי סקרים אלה. לדעתי יותר פשוט לומר שאין כסף. אפשר לומר לטעד שהתקציב איננו 8 טיליון אלא 6 טיליון. אבל בטידה שמחליטים על 8 טיליון אנחנו מתכננים את הביצוע בהתאם לכך. אבל אחר כך מתברר ש-8 טיליון זה לא 8 טיליון.

היה הסדר ביני ובין טר אמיר וד"ר נאמן שאנחנו נקבל 600,000 לירות בכל חודש בטחן ארבעה חודשים הבאים. בחודש האחרון קיבלנו 450,000. הוא מוסר שבטרץ נקבל זאת. זה אינו הסדר. יש אצלנו ערמה של טלגרמות של ראשי עיריות, מועצות עירוניות שהם אינם יכולים להתקיים כך, כי לא שלחנו את התקציב של ינואר ופברואר, ולתמיכות היינו צריכים לשלוח כבר גם את טרץ.

בסעיף ההתייקרות חסכנו קצת כסף בשביל להעביר זאת כתוספת בטוף חודש טרץ בשביל החגים. היות והשנה חל הפסח ב-8 לאפריל, ולפני החגים צריך לשלוח כמה ימים קודם, לא העברנו את סלום תוספת היוקר על-מנת להעביר זאת אחר כך. זה גם כן סכום של 100,000 לירות. אני מתיירא גם מפני סבול של כסף בימים האחרונים, כי אז לא נוכל לבצע הכל.

להלבטה

לשאלה האחרונה - מדוע לא נותן מטרה הסעד/בזמן שיט לן תקציב בשביל זה. ובכן, תקציב ההלבטה אינו מופיע אצלנו בפברד. ישנו טעיף כולל למחיה והלבטה. מובן שמה שאנחנו נותנים איננו מטפיק לא למחיה ולא להלבטה. אילו היתה זו שאלה של 250 או 350 ילד, היינו מוצאים פתרון, כי כמה זה צריך לעלות - כ-8,000 לירות. בא אלי הסדרין החקלאי של תעוז וביקס לקנות בחסון הבגדים שלנו 165 זוגות נעליים. עם כל הדלות שאצלנו הייתי מותן 165 זוגות. אבל אני שואל: האם פשוט שהסדרין הזה בא אלי אני צריך לתת לזו הייתי השנה בחיפה, ונפגשתי עם המפקחת של צפת. התעניינתי מה צריך שם. היא עשתה חשבון שזקוקים ל-5,000-6,000 זוגות נעליים. אנחנו איננו יכולים לתת לצפת כתוספת לתקציב שאנחנו נותנים להם. אמרתי: ניתן להם 100 זוגות נעליים ויחלקו אותם בין הילדים. שיקבעו פחיר של לירה לזוג, חצי לירה ישלמו לנו וחצי לירה תישאר בלסכה שלהם. ניסיתי זאת פעם, אבל זו איננה שיטת עבודה.

ד. נצר: זה לא ברור אם זו איננה שיטת עבודה.

טר בר-טלע: אני ביקשתי סמנהלי הטחלקות להגיש תכנית על תלבושת אחידה. הכוונה היא להלביש את הילדים אינם.

ד. נצר: יביא זאת טר הסעד בדיון על התקציב.

טר בר-טלע: הוא לא יוכל, כי שני דברים עוד לא אמרו: כמה זה בתקציב, ודרכי הביצוע.

פנו אלינו ממשרד הבריאות בקטר לאלה שיוצאים מבתי-חולים לחולי שחפת. הם עוזבים את בית-החולים והיין להם בגד. הצעתי 3,000 לירות. לדעתי מטרה הבריאות צריך לפתור זאת. כי טוב זו איננה שיטה. אנחנו יושבים כעת ולנים בזה. אני מחכה סמנהלי הטחלקות יביאו הצעה ומדע מה גבול התקציב.

מה דיברו על ילדי מוטבי עוליים. אינני יכול להבין מדוע זה מוטבי עוליים. ישב אצלנו ראש עיריית עכו ואומר: העיר עכו נעושה שאין שם פעברה, אבל למעשה כל האנשים שהיו שם עברה. אותו הפזזון אני שומע מעיריית לוד. בטבריה גם כן. כל אלה באים אלינו בתביעות גדולות.

ועלת שירותים ציבוריים
15.3.55
סר בר-טלע

ב. כצנלסון: אני מניחה ששאלת הפיגור בתקציב מצד המוצר אינה רק בחודש פברואר ערב הדיון בתקציב, אלא במשך כל השנה. מדוע לא באתם הנה לצעוק חסס שאני מפטר לנהל עבודה סדירה של הסעד בצורה זו.

סר בר-טלע: בכמה ישיבות התרעתי על אי-העברה סדירה של התקציב. אני אוסר שכל זמן שלא תהיה לנו תכנית לעבודה מסודרת, כל הדרך הפרטיזנית הזאת של הלבשת בקודה זו או אחרת איננה דרו.

י. כפרית: יש 150 בקודות מצריך להלביטן. יש כבר עזרה של ארגון ציבורי, והסעד נדרש לתת את חלקו כי הוא בכלל מקפח את מושבי העולים.

סר בר-טלע: אין טענה כזאת. באות אלינו תביעות מבקודות חדשות שהסוכנות צריכה לדאוג להלבשתן. ראוי בלי תכנית יודע מראש שמסדר הסעד לא יוכל לסצוג את האמצעים לכך.

בקשר לגבי ילדים עטינו צעד והוא לא משביע רצון בהחלט. הקצבנו לגבי ילדים במושב עולים שסם הטצב מיוחד במינו, כי אחרת זה ענין של אלפים. יש לי רשימה של מבגון אמהות עובדות ממושבי עולים שזה בערך 1,700 ילד. אנחנו החלטנו בישיבה עם השר לנסות לאיכנס היות ויש תביעות מצד מושבי עולים שכחילו הזניחו אותם לגמרי. הוחלט לתסוך ביחד עם ארגוני הנשים בגנים הנמצאים שם, קודם כל במקומות שאין בהם מספר מטפיק של ילדים שמסדר החינוך דוגג לבנות. נביח את מחליטים על 500 ילדים להוסיף, זה בערך 6 לירות לילד לחודש - 3,000 לירות לחודש בטך הכל.

אני צריך להביא בחשבון שאם אני מתחייב כלפי הארגון אני לא יכול להגיד לו שזה עד ה-1 באפריל והלאה איני יודע. עטינו זאת. אישרנו עכשיו לארגון הנשים בגבול של קרוב ל-500 ילד, עכשיו הוטפנו לכל ארגון נוסף על מה שהיה עוד מספר של 500 ילדים בשביל מושבי עולים כסם שעטינו בשנה שעברה. באופן רשמי לא היו לנו גבי ילדים במושב עולים, אלא רק במעבדות.

י. כפרית: הסעד נותן רק שליש ממה שעולה כל ילד.

סר בר-טלע: הרבה יותר מסליש. אחרי שנתיים של עבודה ונטיון אני מכיר קצת את החשבונות. במקום שאין גבנת ההוצאות הן על חשבון מסדר החינוך. השאלה היא מה מספר הילדים. אם אנחנו מסלים בעד 30 ילד או בעד 25, זה מכסה בגבול של 50% ואפילו קצת יותר.

לא כן הטצב במעבדות יום. השתתפותנו אינה מכסה את החסר, ונטוים כך כל ארגוני הנשים שהוטפנו להם מספר ילדים במעבדות יום לא ניצלו זאת ולא פתחו ולא הרחיבו אותם. לאחר שבדקתי, התברר שמספר היה להוסיף עוד 500 ילדים במושב עולים לאחר שאישרנו לארגוני נשים בעיקר תוספת של מעבדות יום, וכל 100 ילדים זה 1,500 לירות לחודש, אז חילקנו את כל התקציב, ורציתי לבדוק מה נוצל, אז רציתי שויצו לא ניצלה את התקציב בטלואו. נטארו לנו מטפלים. אסרנו: ננסה את זאת במושב עולים. אנחנו מטנם מושבים שלאחר שניתן את המישר הזה תבוא דרישה נטרצת לעוד. אילו היינו מאשינים שיוטיפו לנו בתקציב היינו עושים זאת. אבל בכל זאת אנחנו עושים משהו.

בין השאלות היתה שאלה בקשר למוסד לדפטיבים. זו בעיה מאוד. הסברתי בפעם הקודמת שהמספרים הולכים וגדלים ביחס לצרכים. בתקציב של השנה לא הכנסנו פתיחת מוסד חדש, אבל אין זאת אוסרת שאיננו מתכננים זאת. הקושי הוא אצלנו בעיקר בפרטובל. יש לנו המוסד

ועדת שירותים ציבוריים
15.3.55
סר בר-טלע

ד.י.

בגבעת-שפט שאיננו קולט בטלוג היכולת, כי אין מנהל. קיבלנו תוספת כוחות סקצועיים, הגב' נג' אר וגב' ד"ר בן-ציון, אבל לגבעת-שפט אין לנו מנהל לייעוץ והדרכה. על פי הפלצה הזמנו מנהל אחד ממנגליה שהוא יבוא לפטח לראות. נעשה את המכסימום אם הוא מתאים. הפרטובל שיטנו אינו סקצועי ואינו מתגבר על סטפרים גדולים, אחרת היינו מרחיבים כי יש שם עוד 20 מקומות.

ב. כצנטרון: האם נעשה משהו מסעם פטרד הסעד לשלוח להסתלטות תלמידים צעירים שלנו מתוך התחייבות שהם יחזרו לעבודה זו?

סר בר-טלע: זוהי בעיה לא פשוטה. על פי רוב אלה שנשלחים באים עם פרטנזיות לגפרי אחרות כאשר לשבת במוסד כזה. הם רוצים לשבת בירושלים או בתל-אביב, ולכן על-ידי הסתלטות איננו יכולים לפתור את הבעיה של הנהלת מוסדות. היתה עובדת אחת שהסתלמה יפה ובמשך זמן רב בחוץ-לארץ. היא באמת ראויה לתשבחות. כשחזרה הצעת לה תפקיד סטויים והיא לא הסכימה לקבלו, זה דווקא בירושלים. היא רוצה תפקיד אחר, ואמרה שאם אעמוד בתוקף על זה, יש משרדים אחרים שמציעים לה משרות כאלה והיא אז תלך. היא היתה מוכנה לשלם גם 100 לירות, לפי הסכם שהיה לנו לפני שנתיים עם נציבות המנגנון בקשר לאלה שאינם רוצים לטלא אחר ההתחייבות. אני הייתי צריך אותה, ולכן היא תקבל את העבודה שהיא רוצה. כאשר יש מחסור בעובדים אין לנו ברירה. היה לנו יועץ מספטי, וכעת אנחנו כחצי שנה בלי יועץ מספטי. זו היתה שאלת דרגה ועליה בטביל אדם. עד עכשיו לא מצאנו איש מתאים, וזה טבעי שמי שאנחנו מעוניינים בו איננו רוצה לעבוד.

ביבנה עוד אין לנו מנהל למרות כל ההודעות בעתונות, ולכן המוסד עוד לא נפתח. זו בעיה חסורה ולא רק מצלנו. השאלה קיימת בכל מוסד. ובכל זאת אנחנו מתכננים פתיחת מוסד חדש בסביבת נתניה או הרצליה.

י. ניצני: מדוע מקפחים את הצפון?

סר בר-טלע: זוהי שאלה של בעלי סקצוע. מדוע אנחנו מעוניינים לפתוח מוסד בנתניה או בהרצליה, כי אלה הם מקומות שאנשים מסכימים לגור שם עם משפחותיהם.

נשאלתי כאן בקשר לזקנים. המחקר עוד לא נסתיים והסטפרים אינם סדוייקים. במשך השנה סידרנו 56 זקנים במושב זקנים. זה כבין הישוב הוותיק. בכל היתר מספל סלב"ן. סלב"ן עכשיו מייט את תכניותיו, כי הם עלו לסכומים גדולים והגיעו למספר יותר גדול של זקנים מאשר חשבו מראש.

ד. נצר: האם ישנן לידות במושב זקנים אלה?

סר בר-טלע: כן, כי התעודות שהם מביאים אתם אינן סדוייקות. לפי המושגים של אנשים סטוייקים גיל 40 או 50 זה כבר זקנים, ולילדים שלהם יש כבר ילדים, ולכן אין סי טיטפל בזקנים האלה.

מה הסתתפות הסעד בביתוח הזקנים? - 2,284 זקנים בוטחו על ידינו בטעברות שהן ליד הרשויות המקומיות והן על ידינו. עכשיו מגיעים מספרים נוספים, ויש להביח שמספרם יגיע עד 3,000.

היו"כ א. אלטמן: האם אין לכם אפשרות לבטח זקנים נוספים או שאין יותר זקנים?

ועלת טירותים ציבוריים
15.3.55
מר בר-סלע

ד.י.

לפי העדויות שקיבלנו יש 3,540 זקנים, זו מאריותו של משרד הסעד לבטח אותם.

מר בר-סלע:

היות ואתה מדבר על מעברות, האם הם לא מועמדים לטיפול מצד מלב"ן?

היו"ר מ. אלטמן:

לא, לא כל זקן מועמד להתקבל למושב זקנים. זקנים שהם למעלה מגיל 70 אי אפשר לבטח.

מר בר-סלע:

ובכן כפי שאמרתי ברשויות המקומיות יש 3,540 זקנים. היה בינינו ויכוח. הם דרשו הסתמכות מיוחדת ממשרד הסעד בביטוח. אמנם הרשויות המקומיות ביטחו חלק, אבל כדי לעודד החליטו שנוסף להסתמכותנו בלשכה בשתתף ב-25% בביטוח זקנים אלה על-ידי הרשויות המקומיות. זה מהווה כ-800,000 לירות לשנה. משרד הסעד יתן את תמיכתו לרשויות המקומיות ב-25%.

אם אינני טועה נדמה לי שעוביית כבר על כל השאלות.

יש לי עוד שאלה: מתי תסדרו את כל הקבוצים שמסתובבים ברחובות?

י. ביצני:

יש לצדין לשבח שבין העיוורים שהיו בהוגים לראותם כרחוב ישנם איזה שלושה ארבעה שכולם מכירים אותם. בדרך כלל התקדמנו התקדמות רבה, וכבר חצי שנה אין הפגנות ותביעות בענין זה. קיבלתי דו"ח שהמחסן שלנו ישוק עד סוף השנה ב-85,000 לירות תוצרת של עיוורים. זה הישג לא קטן.

מר בר-סלע:

בזמן האחרון סידרנו 6 עיוורים בחיפה ו-9 בכים במפעל של סכרסות עדינות ומכחולים.

מה בענין הטלפוניסטים?

ב. כצנלסון:

6 מהם כבר עובדים, אנחנו צריכים לדאוג לשיכונם של האנשים. האנשים מכפר ויתקין למשל, אין טעם להסיע אותם ממרחקים. עכשיו אנחנו רוצים להעסיק עוד חמישה חודשים. כ-6 חודשים הם עובדים בארצה, חודש אחד מגיע להם חופש, ועוד חמישה חודשים אנחנו צריכים לדאוג לתעסוקה עבורם.

מר בר-סלע:

מה השכר שהם הגיעו אליו?

י. כפרית:

אחדים כבר הגיעו לחמש לירות ליום.

מר בר-סלע:

האם אתם מפחיתים להם את התמיכה?

ב. כצנלסון:

בחודשים הראשונים - לא. יש כמון ענין פסיכולוגי. אני חושב שעשינו טגיאה. במקום אחד הפסיקו להם את התמיכה, ומן הם הפסיקו לעבוד, כדאי להם יותר לקבל 35 לירות תמיכה בלי עבודה מאשר לעבוד ולקבל 50 או 60 לירות. עכשיו אנחנו דוגמים במה להעסיק אותם במסך הזמן שאין ארצה. אנחנו מעונינים להכניס אותם לבתי-חרושת כמו "עלית" ו"צד". ששת העיוורים שעובדים בטלפוניסטים יפסיקו עים רצון.

מר בר-סלע:

מה בנוגע לעיכוב פתיחת מוסדות בגלל חוסר כוחות מקצועיים. האם יש בארץ כוחות מקצועיים או שצריכים להביאם מחוץ-לארץ?

היו"ר מ. אלטמן:

להביאם מחוץ-לארץ?

אנחנו פה מדברים על סטף טאד בינוני, אבל גם את זה אי אפשר להשיג. אנחנו זקוקים למשל למדריך לנגרות. ובדרגת המסכורת הנהוגה אצלנו, איזה נגר יסכים לעבוד.

מר בר-סלע:

ד.ל.

ד. נצר: לא ברורה לי שיטת העבודה הסוציאלית או מדיניות העבודה הסוציאלית. מסרד הסעד מדריך, עושה משהו באופן עצמאי, מעודד כל מיני יוזמה, כל מיני גופים ציבוריים שירבו במעשה, הוא צריך לעודד זאת.

באשר להלבטת ילדים נדמה לי שאם לא נלביט את כל הילדים, מיננו יכולים להלביט גם 300 ילד, אם לא נכניס את כל הילדים למוסדות ילדים, ארגון נשים לא יפתח. אנחנו צריכים להסתיך ולדרוש ממסרד הסעד לעודד כל יוזמה ציבורית, יש איזה גוף והוא צריך לטפל. מסרד הסעד צריך לראות עצמו מוכסר לעודד כל יוזמה על-מנת שיוכל לענות לחלק מהנזקקים והנצרכים. אם מקום זה וזה זקוק לעזרה, מסרד הסעד חייב להגיש אותה. כל הזכויות למסרד מסלתי לבחון זאת. אני סאלה התובעים מהמסלה בחיבה ומחקרים, והיא אינה עושה את תפקידה בסלמות אם אינה מתערבת.

ביחס לעובדים מקצועיים. יש בתי-ספר מקצועיים של מסרד העבודה, יש להם מוסחים, ויש גם אצלם דירוג. שמענו הרצאה של סר החקלאות על בתי-הספר החקלאי, ושל שרת העבודה על בתי-ספר מקצועיים, ולא שמענו מהם שבת-ספר אלה לא מתפתחים בכלל שאין שם כוחות מקצועיים. נדמה לי שהנגר/עובד במסרד הסעד לא צריך להיות נגר טוב, אלא מחנך טוב, אנחנו ביקרנו ב"מפתן" ומאד התרשמנו. שם הוא יודע לעשות את המלאכה.

ביחס למוסדות ילדים אנחנו צריכים למצוא דרך להכשרת עובדים בארץ בתוך בתי-הספר לעובדים סוציאליים. יש לנו מרצים בטטה זה.

ביחס להסתלמות - אני חושב שלא תמו בתוכנו אנשים סרוצים זאת, ושיעשו זאת ברצון.

ולאחרונה - התמככות של התשלומים לדסויות המקומיות. זה אומר: איני חייב, וזה אומר: לא קיבלתי. אני מקבל מאד את דעתו של סר בר-סלע שזה לא ענין לפורסומת בעתונות, זה איננו דבר המעלה את כבוד המסלה כולה. אני חושבת שטוב נעשה אם נעביר מכתב למסרד האוצר, ונאמר שאנחנו חברי הוועדה רוצים סיפוח המקומות אשר נתמכים באופן ישיר, ממסרד האוצר לא יכניס אותם למעגל של חובות וזכויות, אבל שיראו אותם כנצרכים.

ל. כפרית: אני בוודאי מצטרפת לכל מה שאמרה הנב' נצר. זה גם מחובתנו. אבל במקרה שהמכתב לא יועיל, אולי מוטב לקיים גם פגישה בין חברי ועדת השירותים וועדת הכספים של הכנסת, שהיא תעזור להסדיר את הענין.

בקשר לסעד לאותם סיכוני עולים סמוייתי קודם, סמקיפים 300 ילדים, ביניהם 99 ילדי חרובית, מחנה חדש, שאיננו יודעים מתי תוגשם ההתייטבות באזור לכיס. אנחנו יודעים מה מצב הבטחון שם, ונדמה לי שסר בר-סלע צריך להתחשב גם עם זה, לא רק לגבי מוטבי עולים - שם השאלה קטמטרופלית - כי מסרד החינוך אינו יכול לעבור על תקן של 11 ילדים מיניסום על-מנת שתינתן גננת. הסוכנות וארגון נשים עשו עבודה כבירה בסביל להציל ילדים במקום, בסביל לתת להם הזנה, כי בלי מסגרת אי אפשר לתת הזנה. הסוכנות עוזרת, היא מסתתפת בקיום בני חובה, היא מסתתפת בתקציב, ואנחנו יודעים מה המקורות של הסוכנות, היא לא יכולה לקיים את כל התביעות.

סר בר-סלע יחד אתנו מוכרח לעשות הכל כדי שלא יהיה מצב כמו שהיה אסתקד, ולמכתב הזה שנכתוב אני מציע להוסיף גם זאת, שלא רק שיהיו תשלומים סדירים, כי להוציא את התקציב בטלואו בדרך יעילה. הדרך היעילה הקונסטרוקטיבית של פעולת הסעד היא תמיכה במוסדות ילדים.

ס.י.

אני חושבת שהסעד חייב לראות את הצורך הדחוף במקומות אלה אשר צוינו ולעזור לאותם 300 ילדים שהם כולם בסיכון עולים או במעברה זו באזור לכיש ולעשות את הצעדים הנדרשים שבחודש זה עד אפריל לנוצל כל העורך.

ועוד מלה בקשר עם הסבך הזה של הישובים וחברונות. אני יודעת שבאזור הדרום מפגד התשלום לארגוני נסים הרבה יותר מאשר בצפון, ואם בצפון יש פיגור של חודשיים - זה לא נורא, אבל בדרום יש פיגור של ארבעה, חמישה ואפילו ששה חודשים. מדוע? כי באזור הדרום יש איזה "פקק" שסותם את מהלך הפעולה. המצב הוא חסור, עובדים מתוך דפצית עצום, מתוך התחייבויות גדולות. בסעד נתהווה מצב שנשארים מאות אלפי לירות ברגע האחרון, וצריכים להחזירם לאוצר. אני מקווה שיושב-הראש שלנו ינסח את הסכת, וצריכים לעשות זאת בהקדם. זה איננו סובל דיוח, כי ועדת הכספים גם כן כבר דנה בכך.

ב. כצנלסון: כולנו הסכמנו כאן שבסדיוניות הסעד חלק ניכר

מעבודתה נעשה בסיחוף פעולה עם ארגונים חופשיים בעידוד יוזמה. יחד עם זה אני חושבת שבסכיים כולנו שהטשלה חייבת לבקר כל אותן הפעולות ובעין פקוחה מאד. הייתי רוצה לדעת באיזו צורה נעשית פעולה זו, ואם היא אינה נעשית - הייתי מטליצה שיהיה נציג משרד הסעד וסעל-ידי כך תהיה גם פרודוקטיביות של אותם הזקנים, ושלא יקרו מקרים של זקנים וזקנות בגיל 40 שנשכח הילודה בטושי זקנים, אלה הם אנשים שיכולים עוד לעבוד, ואינם צריכים להילכס לטושי זקנים.

מר בר-סלע: הייתי רוצה שבסכת שילכתב כאן תהיה דעת

ועדת השירותים שאת כל יתר המקומות חוץ מהעיריות של שלוש הערים הגדולות לא יכניסו לקלירינג.

הי"ר א. אלטמן: אני מודה לטר בר-סלע.

העמדנו על סדר היום גם את שאלת התקציב של משרד הבריאות. קיבלנו הודעה שלא יוכלו היום להסתתף בישיבה. אני מציע לקיים אתם ישיבה ביום ה' בשעה 0900 בבוקר.

ועכשיו לסעיף אחר. אני חושב שכל חברי הוועדה קיבלו סכתים מועד טרפאי שינלים בלתי מורשים. היה איזה חוק ביחס לזה. הם אומרים שיש כמה עשרות אנשים - כ-30 איש - ביניהם אנשים שבאו אחר סקיבלו את החוק, אנשים שהיו בצבא, והם לא הגישו בתקופה שנקבעה אז על-ידי החוק שאיפשר לאנשים אלה לקבל רשיונות. הם פונים אלינו לאפשר להם זאת, כי זהו מקצוע. הם מבקשים תיקון בחוק שיאפשר להם להגיש בחינות. וככך אני שואל: האם הוועדה מוכנה להיכנס לענין זה ולטפל בו, לקבל מסלחת או באופן אחר.

ד. נצר:

אני היחידה מבין אנשי הוועדה שמכירה את הענין. החוק נתקבל בכנסת הראשונה, ואני הייתי בין הפעילים בשטח זה. הרבה טרפאי שינלים ערערו אז על הסעיף הזה. הם התנגדו בכל תוקף להיקרא טרפאי שינלים. הוקמה ועדה לבדיקת הענין, והיא החליטה שלא יוכלו להרשות להם זאת, זה ענין של ריפוי, והחוק הזה בא על-מנת לגמור עם הפרטה ויותר לא לחזור אליה. זה סיין לחיי אדם. היתה אז תקופת עליה, אנחנו רצינו לגמור עם הפרטה, אנשים הביאו עובדות שאיבלו תעודות, שמענו שליחים מכל הגופים. הטענה שהם היו בצבא אינה טענה. אז איפשרו להם את כל ההנחות, להגיש מבחנים בשבתיים, אלה שלא עשו זאת כנראה שאינם מתאימים. אני מציעה שאנחנו לא נתערב בזה יותר. יש דרכים אחרות: יש משרד הבריאות, ישנה המסללה, והם יכולים לעשות זאת. יש להפנות אותם למשרד הבריאות.

הי"ר א. אלטמן:

אני מבין שהדבר הזה בזמנו הכניס מאות אנשים, אבל פה מדובר על עשרות.

ד. נצר:

אנחנו לא ניכנס לענין זה, וגם איננו יכולים להציע תיקון לחוק.

ט.י.

ועדת סירותים ציבוריים
15.3.55

השאלה היא אם אנחנו מוכנים להמליץ בפני
משרד הבריאות להיכנס לענין זה.

היו"ר א. אלטמן:

הוועדה צריכה קודם כל לקחת את החוק, לטמוע
שלחות.

ד. נצר:

טעם כך אני שואל. במקרים רבים שהיתה
איזו פניה איפשרנו לפונים לקבל משלוח, להזמין
את משרד הבריאות ולטמוע את דעתו. אז אני שואל: האם אנחנו מוכנים לתת
לאנשים אלה לכל הפחות מה שקוראים אנזון?

היו"ר א. אלטמן:

לפני שנענה לאנשים אלה בחיוב או בטלילה,
אני מציע לטמוע אינפורמציה ממשרד הבריאות.

י. כפרית:

כולכם קיבלתם את הסכתג של מזכרת נצח. זה
סכתג טטוע, מה לעשות עם זה? אני חסבתי שבתור
לענות לאיש זה שידונו עכשיו בכל הבעיה הזאת.

ב. כצנלסון:

ועדת סירותים אנחנו צריכים
אינני יודע אם זה פרי דמיון.

זה לא הסכתג הרטסון.

היו"ר א. אלטמן:

אני נועל את הישיבה.

הישיבה נסתיימה בטעה 1100.